

USPOSABLJANJE NA ODDELKU ZA SOCIALNO DELO FACHHOCHSCHULE ST. PÖLTEN

Usposabljanjem na oddelku za socialno delo Fachhochschule St. Pölten sem začela oktobra 2005. Prvi tedni so minili hitro, zanimivo, v odkrivanju mesta, spoznavanju profesorjev, študentov in načina dela fakultete. Sprejela me je koordinatorka za mednarodne študente Daniela Lohner, ki je pripravila mapo s koristnimi informacijami o načinu dela fakultete, urnikih, uporabi fakultetnega e-poštnega predala, v mapi sem našla tudi načrte predavalnic, potrdila in zloženske s predstavitevjo mesta in z zemljevidi.

Moj mentor je bil Tom Schmid, s katerim sva se srečevala na začetku vsak teden, pozneje pa zaradi njegove zasedenosti vsaka dva tedna. Na srečanjih sva govorila o sprotnem in postopnem doseganju ciljev, napredku pri učenju, o uporabi nemščine, o pridobivanju literature in kontaktov na relevantnih institucijah, o stikih z ostalimi profesorji in obiskovanju predavanj, pa tudi o tem, kako so potekala srečanja na institucijah, ali so bila uspešna in kaj sem z njimi pridobila. Skoraj na vsakem sestanku so se mi odprla nova obzorja. Pomagal mi je z informacijami o kontaktnih osebah, se zanimal za napredek in morebitne težave.

Glavno vodilo pri mojem delu je bilo usmerjenost k doseganju ciljev, zastavljenih v individualnem načrtu usposabljanja. Med usposabljanjem sem sicer uvidela, da sem si zastavila preambiciozne cilje, saj v dveh mesecih nisem mogla raziskati vloge in medsebojnega sodelovanja organizacij, hkrati pa še vloge medijev, in analizirati, v kolikšni meri se v medijih pojavlja tema nasilja nad otroki. Osredotočila sem se torej na spoznavanje organizacij, ki delujejo na tem področju, in na njihovo medsebojno sodelovanje in povezovanje, medijev pa sem se le dotaknila v pogovorih s strokovnjaki v teh organizacijah in prebiranju poročila o nasilju ministrstva za socialno varnost,

generacije in varstvo potrošnikov iz leta 2001. Med bivanjem v Avstriji sem se torej osredotočila na avstrijske institucije, spoznavala njihovo delovanje, pristojnosti, medsebojno sodelovanje in povezovanje, načine financiranja, pridobivanja sponzorskih in donatorskih sredstev, sodelovanje z mediji. V začetni fazi sem hotela izdelati seznam najbolj relevantnih organizacij, česar sem se lotila predvsem z iskanjem informacij na spletu, v pomoč mi je bil tudi mentor, ki je zaprosil za pomoč pri iskanju kontaktnih oseb ostale profesorje, kar se je pokazalo zelo uspešno, saj sem na ta način pridobila večino osebnih kontaktov. Pri presoji relevantnosti institucij sta bili v pomoč tudi avstrijski študentki, ki sta bili leto prej na praksi v Hrastovcu. Zato sta stopili v stik s kolegico Sabino in z mano, kar se mi je zdelo nadvse prijazno in netipično; seveda sva se vabilu z veseljem odzvali in se z njima redno srečevali, izmenjavali informacije, ki so bile koristne tako za študij kot za družabno življenje in spoznavanje avstrijske kulture.

V začetku usposabljanja sem se sicer namerala povezati tudi z avstrijskimi mediji, saj sem hotela ugotoviti, na kakšen način so predstavljene teme o nasilju nad otroki v medijih, kdo je pobudnik za medijsko podprte preventivne akcije in ukrepe, ali socialne službe in mediji med seboj sodelujejo, kdo so glavni financerji in sponzorji takih akcij, ali lahko pridem do kakšnih klipov. Glede na moje razmeroma kratko bivanje v Avstriji sva potem z mentorjem sklenila, naj se raje bolj posvetim področju sodelovanja med organizacijami in se medijev morda lotim kdaj drugič.

Literaturo sem večinoma pridobivala sama; veliko koristnih informacij, strokovne literature in avtorskih člankov imajo na svojih spletnih straneh socialne službe, od ministrstva do nevladnih organizacij, nekaj literature, predvsem zloženk,

brošur in poročil, sem dobila tudi osebno na različnih organizacijah, nekaj knjig od profesorjev, predlagale so mi jih tudi študentke, redno pa sem seveda obiskovala fakultetno in deželno knjižnico v St. Pöltnu in knjižnice na Dunaju – univerzitetno knjižnico, knjižnico fakultete za psihologijo, fakultete za sociologijo in politične vede in fakultete za izobraževanje in šolstvo.

Da bi lahko izboljšala sporazumevanje v nemškem jeziku, sem obiskovala tudi tečaj nemškega jezika in spoznavanja avstrijske kulture, ki ga fakulteta organizira za mednarodne študente. Šlo je za kombinacijo konverzacijskega tečaja, osvežitve slovnice in spoznavanja avstrijske kulture. Menim, da je bil tečaj sicer koristen, vendar smo ga obiskovali študentje različnih študijskih smeri, tako da žal nismo spoznavali strokovnih izrazov, koristnih za poglobljanje znanja, ki bi bilo v pomoč pri prebiranju literature.

Na začetku usposabljanja sem obiskala nekaj predavanj, kar pa se ni izkazalo za posebej koristno, saj sem jih začela obiskovati sredi semestra. Večina tem je bila precej splošnih, veliko pa sem o teh temah slišala na predavanjih dodiplomskega študija v Sloveniji. Po posvetu s mentorjem in po nasvetu koordinatorke študija na ljubljanski fakulteti za socialno delo Liljane Rihter sem zato usposabljanje nadaljevala zlasti z individualnim delom in raziskovanjem, posveti z mentorjem in pogovori s profesorji. Po vnaprejšnjem dogovoru s profesorjem Redelsteinerjem sem obiskala njegovo predavanje o kliničnem socialnem delu in odkrivanju nasilja nad otroki. Čeprav znanje o kliničnem socialnem delu ni neposredno vezano na temo moje magistrske naloge, se mi zdi zelo dobro, da sem se seznanila s koncepti socialnega dela, ki jih prej, glede na to, da sem študirala komunikologijo, nisem tako dobro poznala.

Organizacije, na katere sem se obrnila, oziroma kontaktne osebe na teh organizacijah so bile večinoma zelo pripravljene pomagati in me tudi osebno sprejeti. Iz nobene organizacije nisem dobila negativnega odgovora glede sodelovanja, se je pa bilo precej težko dogovoriti za termin, saj gre za aktivne strokovnjake, dejavne na različnih in pomembnih področjih.

Prva organizacija, ki sem jo obiskala, je bila nevladna organizacija Zagovorniki otrok in mladine v St. Pöltnu. Enote ima v vseh regijah po Avstriji. Izvajajo storitve za otroke, mladostnike pa tudi starše, učitelje in druge institucije. Svetujejo na področjih vzgoje, nasilja nad otroki in

mladostniki, pomagajo ob ločitvah, pri urejanju skrbništva, otrokom pomagajo, ko se počutijo zatirani, zlorabljeni, žalostni, depresivni. Na voljo so za vsa področja, ki zanimajo otroke in mladostnike: vrtec, šola, družina, denar, ljubezen, zdravje, prijatelji, potovanja, droge itn. Njihova pomoč je zaupna in brezplačna, po želji lahko otroci ostanejo tudi anonimni. Organizacija je aktivna pri soustvarjanju politike v korist otrok, skrbi za boljše življenjske razmere otrok, seznanja javnost z otrokovimi pravicami, veliko projektov izvaja skupaj z Unicefom na šolah. Redno sodeluje s policijo, odvetniki, tožilstvom, sodišči, centri za zaščito otrok, pri izvajanju preventivnih projektov pa z vrtci, šolami, policijo. Socialna delavka Andrea me je zelo prijazno sprejela, pripravili so mi promocijske materiale, brošure, izobraževalni material za šole in podobno.

Nekaj dni pozneje sem bila na Dunaju dogovorjena na nevladni organizaciji Center za zaščito otrok Galeb. Govorila sem z Barbaro Neudecker, pedagoginjo in psihoanalitičarko, svetovalko za vzgojo. Neudecker je razložila, da ima organizacija v Avstriji štiri enote. Temeljne storitve za otroke in mladostnike so telefonsko in osebno svetovanje, pomoč žrtvam nasilja, psihoterapija, spremljanje in zagovornišvo v fazah pred in med kazenskim postopkom, preventiva. Telefonsko in osebno svetovanje je usmerjeno v pomoč pri reševanju različnih problemov – strah, vedenjske motnje, težave v šoli, težave pri vzgoji, težave v odnosih s starši, prijatelji, krizne situacije (ločitev, smrt v družini) ipd. Tehnike dela so skupno iskanje rešitev, krepitev sposobnosti, individualni, skupinski ali družinski pogovori. V primeru nasilja želijo otroke zaščititi pred nadaljnjim psihičnim, spolnim oz. fizičnim nasiljem. Izvajajo intervencije, telefonsko in osebno podporo, spremljanje v kazenskem postopku, pomoč vsem institucijam in posameznikom, ki delajo z otroki in starši, posredovanje informacij. Tudi psihoterapijo izvajajo brezplačno, ciljna skupina so otroci ali mladostniki (in njihovi starši), ki so preživeli psihično, fizično ali spolno nasilje, ki imajo psihosomatske težave, ki imajo napade panike ali depresije, z motnjami hranjenja, močenja postelje ipd. Preventivne projekte izvajajo zlasti v vrtcih in šolah, organizirajo delavnice za otroke in usposabljaajo učitelje. Imajo tudi izobraževalne tečaje za starše, kako vzgajati brez nasilja. Za policijo pripravljajo izobraževalne dneve. Na spletni strani imajo objavljenih nekaj prispevkov

na temo preventive, pomagajo ob sumih oziroma domnevah o nasilju nad otroki. Sodelovanje in povezovanje z institucijami opredeljujejo na dveh ravneh, prva je vsakodnevno delo, ko je problem nasilja že prisoten. Na tej ravni sodelujejo s šolo, vrtci, zdravstvom, policijo, kriminalisti, tožilstvom, odvetniki, sodiščem in drugimi nevladnimi in vladnimi organizacijami. Sogovornica je poudarila pomembnost interdisciplinarnega pristopa k reševanju problemov, čeprav tudi tu velikokrat nastopijo težave, ker ima vsaka stroka svojo terminologijo in svoj način dela. Na drugi ravni pa so preventivni projekti, v sklopu katerih delujejo kot član »platforme proti nasilju«, samostojno pa izvajajo preventivne delavnice. Glede pojavljanja v medijih Neudecker pravi, da so akcije večinoma bolj usmerjene v pridobivanje denarja, ne pa v pošiljanje sporočil, seznanjanje javnosti ali prepoznavnost. Ciljna skupina akcij so torej podjetja in posamezniki, ki lahko finančno pomagajo, in ne otroci, ki imajo težave ali so žrtve zlorab. Ta intervju je bil informativno zelo bogat, saj mi je Neudecker razložila tudi pristojnosti posameznih ministrstev, vladnih organizacij, medicine, policije in sodišča. Napotila me je na Center za varstvo otrok Salzburg, kjer so nedavno izvedli raziskavo med organizacijami o potrebah po interdisciplinarnosti in dejanskem povezovanju ter sodelovanju organizacij.

Naslednja institucija, ki sem jo obiskala, je bila ženska (varna) hiša v St. Pöltnu. Pogovarjali smo se o storitvah, ki jih opravljajo, o skrbi za varnost, o financiranju, zbiranju donatorskih sredstev, programih za otroke, preventivi. Njihovo glavno geslo je: »Nasilje ni nikoli opravičljivo.« Ženskam in otrokom, ki se k njim zatečejo pred nasiljem, ponudijo zatočišče in zaščito pred nasiljem, nebirokratski sprejem, možnost namestitve, finančna sredstva, prijetno atmosfero brez občutka strahu, diskretnost in anonimnost, svetovanje glede pravnih zadev. V zatočišču je posamezni ženski in njenim otrokom (če jih ima) na voljo soba, skupna kuhinja, v kateri kuha vsaka zase, vzgojiteljica za varstvo otrok, varno vzdušje in spoznanje, da v nastali situaciji niso same. Z ostalimi ženskami pa lahko izmenjajo izkušnje. Po telefonu so dežurne delavke dosegljive vsak dan ob vsaki uri. Vodja hiše Maria Imlinger je povedala, da ravno na področju programov za otroke zadnje čase bolj malo delajo zaradi premajhnih finančnih in kadrovskih virov, sicer imajo zaposleno vzgojiteljico, pripravljajo pa psihološke in psihosocialne programe za

otroke. Zaenkrat se pri izvajanju teh programov povezujejo z drugimi institucijami. Najbolj me je zanimalo sodelovanje s komplementarnimi organizacijami. S tem sta nasploh precej zadovoljni, brez tega tako ali tako ne gre, ga pa razdelita na sodelovanje na vsakodnevni osnovi (intervencijski center, center za otroke in mladino, policija, zdravstvo, sodišče, odvetniki) in občasno sodelovanje, pri katerem gre za razne skupne projekte, krizne time, preventivne programe, delavnice, usposabljanja. Krizni timi naj bi se sestajali mesečno, vendar so srečanja zaradi pomanjkanja časa in virov velikokrat prestavljena. Največ izobraževanj za prepoznavanje nasilja izvajajo na področju zdravstva; tudi policiste učijo osnovnih veščin, kako postopati med intervencijo. Težava pri policiji je, da usposabljanja niso obvezna, tako se jih udeležujejo vedno isti policisti, tisti, ki se že v osnovi bolj zavedajo problema nasilja v družini. Izvajajo pa tudi izobraževalne programe v vrtcih in šolah, tako preventivne projekte kot prepoznavanje nasilja. Primerjali smo način dela in zakonodajo v Sloveniji in Avstriji, pri tem so mi zelo pomagale izkušnje, pridobljene na centru za pomoč žrtvam kaznivih dejanj. Na koncu sta opozorili še na problem mladih priseljenk, zlasti tistih, ki so popolnoma odvisne od svojih mož (tudi Avstrijcev), ne poznajo jezika, nimajo lastnih sredstev za preživetje, nimajo državljanstva. Pogovor je bil res sproščen, produktiven, v več kot dveh urah sem pridobila ogromno koristnih informacij, tudi nekaj namigov, na koga se lahko še obrnem. Na koncu sem zaprosila še za nasvet o uporabni literaturi. Zato sta mi skopirali seznam, sicer star deset let, vendar je nekaj knjig še vedno aktualnih. Prav tako sem dobila promocijski material varne hiše in sorodnih organizacij in nekaj knjig za otroke. Ogladala sem si prostore. Zelo dobro imajo poskrbljeno za varnost, imajo precej kamer, varnostnika in alarm.

Intervju, za katerega sem se morala zelo potruditi, je bil intervju z začetnico boja za zaščito žensk in otrok pred nasiljem in pobudnico za ustanovitev prvih varnih hiš oz. materinskih domov Roso Logar. Med drugim zdaj vodi intervencijski center na Dunaju. Pobuda za nastanek intervencijskih centrov je bila rezultat skupnega dela ministrstev za socialno varnost, generacije in varstvo potrošnikov, za notranje zadeve in za pravosodje. Zakonsko osnovo za nastanek teh centrov najdemo v zakonu proti nasilju z namenom zaščite žensk in otrok pred nasiljem v družini. Enote imajo v vseh regijah

Avstrije. Ponujajo podporo in svetovanje, njihova pomoč je brezplačna. Izvajajo psihosocialne programe in seznanjajo žrtve z njihovimi pravicami, zakoni, kazenskim postopkom itn. Policija jih obvesti o vsaki intervenciji, nato vzpostavijo stik z žrtvami in ponudijo pomoč. Logar je bila zelo prijazna, dostopna, zgovorna, predstavila je delo organizacije, odnose z ministrstvom, policijo in drugimi vladnimi in nevladnimi organizacijami. Pohvalila je stanovanjski program, saj je zelo nebirokratski in omogoča, da ženskam (z otroki), žrtvam nasilja, po zelo hitrem postopku uredijo stanovanje. Omenila je tudi nekatere težave in možnosti za izboljšave. Težava je premalo sredstev za več programov za otroke. Prizadevajo si delati po standardih kakovosti za delo z otroki. Izvajajo program, pri katerem vzporedno delajo z materjo in otroki. Na kratko je povedala tudi o zgodovini oziroma razvoju organizacij za boj proti nasilju nad ženskami in otroki, kateri so bili glavni dosežki na tem področju v Avstriji, kaj je tisto, za kar si prizadevajo zdaj. Ta predana, zavzeta, iskriava in hkrati prijetna ženska je ena glavnih avtoritet na tem področju ne le v Avstriji, temveč v vsej Evropi.

Na Centru za varstvo otrok Salzburg me je sprejela Gabriela Benzoni, vodja različnih projektov, psihologinja in družinska terapevtka. Glavni namen srečanja je bil pogovor o raziskavi glede sodelovanja in povezovanja institucij, ki delujejo na področju nasilja nad otroki. Končnega poročila sicer še ni, ugotavljali pa so, kako je to sodelovanje učinkovito, ali deluje, kakšni so rezultati in kam bi bilo še treba vlagati. Sicer pa je center prvi od tovrstnih v Avstriji. Ustanovljen je bil leta 1987 (sedaj je v Avstriji 21 centrov za varstvo otrok). Glavni namen centra je podpirati družine, v katerih je prisotno psihično, fizično ali spolno zlorabljanje ali zanemarjanje otrok. Storitve, ki jih opravljajo, so posvetovanje, svetovanje, spremljanje v vseh fazah pred in med kazenskim postopkom, psihoterapija za otroke, mladostnike in družine. Ukvarjajo se z vzgojnimi in družinskimi težavami, zlasti če gre za ločitev in skrbništvo nad otroki ali če so otroci v družini, ki preživlja krizno situacijo. Poleg tega izvajajo različne projekte na področju preventive organizirajo izobraževalne programe za starše, seminarje in konference za strokovnjake in krušne starše, pišejo sporočila za medije, so člani več avstrijskih mrež na njihovem področju dela, izvajajo raziskave, sodelujejo pri mednarodnih projektih.

Benzoni je omenila, da so odnosi in sodelovanje med organizacijami načeloma dobri, včasih se zatakne pri komuniciranju s centri za otroke in mladino. Tudi sodelovanje z mediji je neustrezno, saj mediji hočejo le senzacije, katastrofe, pisanje o konkretnem, čim hujšem nasilju v družini, za preventivna sporočila in seznanjanje javnosti pa nimajo posluha, vse take akcije so plačljive. V sklopu centra deluje tudi vrtec. Prostori ustvarjajo občutek domačnosti, topline in udobja, so zelo lepo in bogato opremljeni s pripomočki za delo z otroki, igračami, risbami.

Glede sestanka na ministrstvu za socialno varnost, generacije in varstvo potrošnikov nisem imela posebnih pričakovanj. Srečala pa sem se z dvema krasnima gospema in spet izvedela veliko novega. Dogovorjena sem bila z Mario Orthofer, pridružila se nama je še Heidemarie Haydari. Orthofer je sodelovala na začetku vzpostavljanja »platforme proti nasilju«, Haydari pa je pozneje prevzela njeno delo, vendar danes dela na drugem področju. Gospe imata veliko znanja in izkušenj, predstavili pa sta mi zlasti medresorsko sodelovanje, sodelovanje njihovega ministrstva z ministrstvom za pravne zadeve in ministrstvom za notranje zadeve. Govorile smo tudi o težavah pri medsebojnem povezovanju, različnih stališčih različnih strokovnih profilov. Zanimiv je bil primer igre vlog na Centru za varstvo otrok Gradec, kjer so strokovnjaki z različnih področij zamenjali vloge, da bi lažje razumeli, zakaj kdo včasih ne ravna tako, kot od njega pričakuje sogovornik. Na hitro smo pregledale zakone s področja varstva žensk in otrok pred nasiljem v družini in (ne)sodelovanje z mediji. Omenili sta, da tudi ministrstvo ni nič na boljšem kot druge vladne in nevladne organizacije, saj morajo tudi oni vse objave v medijih plačevati. Nadaljevale smo z možnostmi za izboljšave, pomembnostjo preventive in usposabljanja učiteljev in policistov in svetovanja moškimi, ki izvajajo nasilje. Ministrstvo je v zadnjih letih podprlo zlasti preventivne programe, programe za storilce in spremljanje in zagovorništvo v fazah pred in med kazenskim postopkom. Povedali sta tudi, da kar precej sodelujeta s Slovenijo in da radi delata z nami.

Zadnji sestanek sem imela z gospodom Karnerjem na uradu javne organizacije za pomoč otrokom in mladostnikom. Gospod Karner je socialni delavec, direktor organizacije Jugendhilfe, poleg njega so v organizaciji zaposleni večinoma socialni delavci, po potrebi imajo na voljo tudi

psihologa z ministrstva. Govorila sva o storitvah in pristojnostih institucije, virih financiranja, namenu finančnih sredstev in dopolnilnih dejavnostih. Ena od zanimivih dejavnosti je organizirano druženje otrok po šoli do petih popoldne (*Kinderhorte*). Presenetil me je tudi podatek, da so v Spodnji Avstriji vrtci brezplačni. Gospod Karner mi je predstavil delo institucije v letu 2004, pogostost posameznih problemov, število uporabnikov, višino sredstev za pomoč ipd. Pogovarjala sva se o pomembnosti interdisciplinarnega pristopa in povezovanja z drugimi vladnimi in nevladnimi organizacijami, s katerimi imajo dobre odnose. Sodelujejo zlasti z varno hišo, intervencijskim centrom, zagovorniki otrok in mladine, centri za zaščito otrok, policijo, šolami, zdravstvom. Preventivni programi so usmerjeni v šole, povedal je, da imajo za naslednje leto za preventivo odobrenih še nekaj več sredstev, tako da se bodo za izvajanje programov povezali tudi z drugimi organizacijami. Sicer pa ima Jugendamt podobne pristojnosti na področju družine, kot jih imajo v Sloveniji centri za socialno delo.

Ob delu v okviru usposabljanja je ostalo nekaj časa tudi za spoznavanje St. Pöltna, ki je mestece z lepim starim mestnim jedrom, zaprtim za promet in polnim trgovinic, kavarn in prodajaln kebaba in decembrskega božičnega sejma. Očitno tu tudi zelo skrbijo za rekreacijo; za rekreacijske namene imajo urejen bližnji gozd in steze ob jezeru, popularna športa sta »nordijska hoja« in »vandranje«.

Seveda je bil nujen tudi kakšen izlet do okoliških krajev in na Dunaj, ki poleg študijske literature in obiskov različnih organizacij ponuja zgodovinsko in kulturno privlačne dogodke, muzeje, arhitekturo; vzdušje na ulicah je nekaj posebnega,

še zlasti v drugi polovici novembra, ko se je že vse začelo pripravljati na decembrske praznike in so turisti hodili gledat lučke. S kolegico Sabino sva precej dobro spoznali Dunaj, obiskali sva vse glavne znamenitosti od Rathausa, parlamenta, zgodovinskega in umetnostnega muzeja, Hofburga, Štefanove in Karlove cerkve, gradov Belvedere in Schönbrunn, muzeja Leopold in Hundertwasserja do nakupovalne ulice Mariahilfer. Udeležili smo se tudi nekaj enkratnih glasbeno-kulturnih prireditev v Festspielhaus St. Pölten.

Po devetih tednih so bili torej moji vtisi o usposabljanju zelo dobri, srečanja z mentorjem so bila redna, sproščena, koristna in produktivna, presenetljivo hitro in v velikem številu so se s pomočjo in zelo pomembnimi informacijami odzvali ostali profesorji, na institucijah so bili sicer precej zaposleni, vendar pripravljeni sodelovati. Moja pričakovanja so izpolnjena, na nekaterih področjih tudi presežena, vsekakor menim, da bo izkušnja usposabljanja v okviru programa Leonardo da Vinci zelo koristna tako za moje podiplomsko izobraževanje kot za delo na področju preprečevanja in odkrivanja nasilja nad otroki. Zlasti mi je bilo všeč terensko delo oziroma izpeljava intervjujev na obiskanih organizacijah. Menim, da je bilo zaradi spoznavanja oseb, ki so svojemu delu predane, verjamejo vanj in v napredek, usposabljanje v sklopu programa Leonardo da Vinci neprecenljivo. Glede na cilje, zadane v individualnem načrtu, si upam trditi, da sem jih dosegla, nekaj sem jih vmes opustila oz. prihranila za morebitno naslednje usposabljanje, nekaj pa sem jih dopolnila. Vsekakor je bilo usposabljanje odlična priprava in podlaga za delo, ki me še čaka na fakulteti v Ljubljani, in tako izkušnjo močno priporočam.

Iva Pirc